

DUGUES VERITATS

Hi ha Govern.

Aquesta és una veritat que no deixa lloc a dubte.

No hi ha Govern.

Aquesta també és una veritat evident.

Heus aquí dugues afirmacions contradictòries, pro que totes dugues son veritat.

La veritat oficial diu que gairebé no hi ha hagut crisi. Aquesta quedà reduïda a la més mínima expressió. Sols fou substituït el senyor Domínguez Pascual, i encara per un de la casa. Doncs és veritat que la crisi fou xica i que ja hi ha Govern.

Pro la veritat real que gairebé sempre és al revés de la veritat oficial ens diu a nosaltres i diu a tot-hom que la crisi perdura, que, si bé, és cert que hi ha vuit homes que es diuen ministres que presideix en Dato, entre tots nou no son més que una sombra, una apariència, una il·lusió de Govern.

Assistiràn a les sessions de les Corts, quan aquestes s'obrin, firmaran decrets en nom del Rei, pro tot

ho faràn amb la renera i entre 'ls estertors d'una agonia que serà tan llarga com vulguin les oposicions que, no pecaràn a bon segur de generoses i un cop feta la votació del Mensatge li donaràn la darrera martellada.

Algú creu que un ministeri de concentració hauria sigut una solució més viable. Pro no era hora encara i totes les coses nascudes fora de temps tenen vida curta i raquítica. A més de que mentres en el fons de cada personalitat hi quedi el solatje de les rencúnies darrerament trasbalsades amb les eleccions, no cal fer-se il·lusions de possibles intel·ligències. Podran fer-se bona cara, donar-se la mà, saludar-se afectuosament pro sempre estaràn a punt de mossegar-se.

La solució de la crisi és sols donar temps al temps. Aquest ho esborra tot, i mentres tant el troç de mal camí i d'entrebancs que'l passí en Dato que en les amargures i contrarietats d'ara trova el premi a les seves desllealtats.

AVÍS AL PÚBLIC EN GENERAL

Aquesta Casa ofereix el vi clar i negre d'Artés a preus sense competència, des de el preu de

30 céntims porró

8 - Urgell - 8

Entrada al coro de L'UNIÓ

TEATRE CATALÀ

Dimecres es representarà a Manresa la primera obra dramàtica d'En Ventura Gassol, poeta fort i exquisit.

No tenim pas amb molta freqüència, en la nostra ciutat, la sort de poguer-nos delectar en una obra de art, per això al innovar-nos fa alguns dies que En Ventura Gassol portava a Manresa «La Cançó del Vell Cabrés» varem impressionar-nos molt gratament. Es talment una cosa insòlita el poguer contemplar en els nostres escenaris quelcom que satisfassi una sensibilitat regularment educada. Es verdaderament deplorable veure com el nostre públic, que no és més que aquell públic vilatà que *va a la funció*, aplaudeix sempre sense distingir, una *astracanada*, un malabarista, una artista barroera, o una obra d'un mèrit indubtable. Però si tot això és molt de lamentar, no podem pas donar al mateix públic tota la culpa. El públic va al teatre, sense més antecedents que el contingut dels cartells o les bones paraules d'un empresari; mai ningú s'ha cregut aquí, amb el deure de comentar degudament ço que passa en els nostres escenaris; mai s'ha parlat a la nostra gent de la qualitat d'una obra de pròxima representació. Si sabessim l'enorme influència educadora que pot tenir un espectacle, segurament que entre tots plegats no hauríem lliurat el públic a una complerta desorientació.

Apart del perjudici que l'absència de comentari pot causar a l'ètica ciutadana; hem de veure com es mal

encamina i corromp el gust dels espectadors. Per això avui havem de sortir de ço que diuen els programes i senyalar com un aconeixement de verdader valor la representació de l'obra d'En Gassol, no fos cas que la gent cregués que «La Cançó del Vell Cabrés» és una de tantes obres que passen sense pena ni glòria. Pels que coneixen l'obra poètica d'En Gassol són per demés les nostres paraules. La personalitat d'En Gassol, des de la seva aparició, va quedar acusada d'una manera fortíssima. En Gassol amb un sentit d'auto-crítica agudíssim, havia fet ja molts versos, quan va donar a l'estampa el seu primer llibre; i encara aquest és materialment reduït, però quina qualitat més ampla i més fina de la seva *Amfora*. Nosaltres, que llegim pocs versos, quan recordem l'impressió dels que més ens han agradat, sentim reviure inquieta i sagnanta, la plasticitat de les «Cabelles vellutades». Ventura Gassol, és un poeta jove, però quina seguretat en la seva joventut, que lluny són d'ell les vacil·lacions i els duptes.

Per les referències que en tenim, «La Cançó del Vell Cabrés», no és res més que una confirmació del prestigi del seu autor. L'obra ja ha triomfat en altres llocs; doncs no hi manca res que no permeti assegurar que el públic manresà l'acollirà amb entusiasme cordialíssim.

Productos Lácteos, S.A.

Carrer Princesa, 15. - BARCELONA

Llet condensada sens desnatar
“Victoria” i “Nuria”

DEMANEU aquestes marques en qualsevol establiment

Representants a Manresa:

Farreras & Grau. Teléfono, 577

PESSEBRES

Fa un any que ens lamentàvem de la poca afició que hi ha en fer pessebres. Aquest any tornem a la lamentació. Son realment pocs els que enguany s'han fet a Manresa. So que vol dir que va fugint de les llars cristianes aquell alt esperit bíblic que els inspirava, i aquella costum patriòtica que es va extingint. L'home modern va omplint-se de noves preocupacions que entoga l'esperit en lloc de recrear-lo i l'enterboleix en lloc de prestar-li calma i serenor. El home d'avui no fa pessebres perquè porta un Calvari cruent al damunt.

Els esperits forts son els humils i aquests resten pocs i recondits. Apar que s'oblidi en certa manera la jóia del neixament del Redemptor i la vida s'ens fa aspra i plena d'acrituts. En la miniatura del pessebre hi trobava la fulgor de l'estrella que menava els reis i la gent humil de muntanya cap a Betlhem de jóia i benaurança i aquella estrella del pessebre deixava també un minúscul raig de llum en cada esperit i xics i grans sentien una cançó arran de llavis com una flor de cel. La cançó nadalenca deixava sortir enfora aquell esclat de goig que portaven a dins i ens deixava en el rostre transparencies divines. Va perdent-se el pessebre i la cançó nadalenca va allunyant-se de la llar com una au que l'hem tornar esquivar, ¿i ningú pensa que d'això també en tindrem penediment? Estimar la cançó nadalenca i el pessebre es estimà dues coses de lo millor que poseim. Per això es digne del més gran i el més sincer elogi el mestre senyor Miralles qui cada any es el distingit entre els que fan pessebre a Manresa. Amb una paciència de benedictí va confeccionant-lo concient de lo que fa i sab posar-hi lo que requereix una obra d'art: varietat ordenada, correcció de perspectiva (que es lo que falta tan en els pessebres) i surt l'obra arrodonida i pulcra plena de bon gust. El senyor Miralles fa el pessebre posant-hi el cor i el seny i per això hi veiem una ingenuïtat còrpenadora i penetrant, i el més petit detall ens diu ben clar que el senyor Miralles es un esperit contemplatiu qui en les petites coses sab trobar-hi la grandesa i ens la dona refulgent de veritat. També son dignes d'elogi els pessebres dels senyors Feu, Torra, Pilet, Rvnts. Caputxins, Sanz i Ferrer i es distingeix entre aquests el del senyor Joaquim Amat per les boniques figures i per els paisatges d'afecte que tan bé ha sapigut pintar-hi la seva esposa Na Concepció Piniella.

Es deplorable el pensar que per la Candelerera es desfaran els pessebres, i l'any vinent tal vegada ja s'en fassin menys i aixís vagi perdent-se aquest tresor tradicional de Fé i de Patria.

S. Perarnau.

Manresa 29 gener, 1921.

CRÓNICA D'ARTÉS

Carnestoltes

Diu la gent boca-badada que enguany, per aquí dalt Artés, les festes de Carnestoltes tindran una intusitada brillantor. Els dos bàndols ardis que es disputen la gloria de fer la felicitat artesenca ja han llogat unes quantes de tonelades de seda «de saldo» i cotó en liquidació i un «bombo» ben voluminós i uns platelets estridents per a imitar les célebres rues de Venècia. I així que sentim a dir que el Carnaval actual assolirà ressonàncies lluïdes, ja temem allissonats per l'esperència un altre esclat barroer d'«adesiosos» ambulants i un greixós triomf de la més ridícula mamoncheria.

Poques coses tan tristes, i d'una tan fosca lletjor, com les diades de Carnestoltes nostre. Els vestits de les disfreses són gairebé sempre de una pobresa suprema, d'una pobresa tan evident que més fa pensar en el estalvi necessari que en l'èfmera disbauxa. Els draps cosits a uns pantalons de fantasia, o uns estreps quilomètrics rebuscats, o un enfarfec de roba ja suada són els temes anyals dels guarniments més generosos. Hi ha qui disfruta innocentment ennegrint-se la cara amb un mal sentit primitiu, com un perfecte sud-africà. Però ni cercada amb llaterna, trobareu per remei una mostra de bon gust, ni un tipu d'originalitat, ni una «màscara» cimbregant de gentillesca.

Tot s'entanga i enlota en la bassa pudenta de la vulgaritat i de la porqueria. Hi ha una tendència abominable, en els poblets rurals, a disfressar-se, graciosament del sexe contrari, posant-se un home barbut les faldilles més maques de la seva cunyada, en un intent eixorc de fer brometa tonta. Aixís esdevé a la nostra vila aixelebrada. Les mateixes doncelles recatades, oblidant les atraccions amables de la discreció i del candor, s'omplen de pellingos i de cintes que fan una veritable llàstima. Homes de serietat els veureu a uests jorns carrent pel carrer com uns «clowns» decadents que volen fer riure sense lograr-ho. Criatures vestides de soldat i de «torero» pesquen una «pulmonia doble» gratis, en honor a la fal·lera admirativa paternal. Per les nostres sales de ball amb farum de pecat i de lascivia, de «polvos d'arroç» baratets i pintures de cal 65, el «confetti» galant es llença amb una mesura tan econòmica que diu molt en favor de les virtuts ahorratives de la rassa. Les orquestres són d'una espantosa orgia metàlica. Misèria, crits i soroll, predisposició a la bestiesa, unes boletes de neu escadusseres, molta llau-na, bojeria a plas' fixe, vici de tercera classe, «mala sombra», «puntillós» sense punta, sabates «doré», gana, «ú, ú, ú....»

Enric de la Serra.

La Flor del Campo
DENTRÍFIC MODERN ACAR
calma el mal de caixal al acte per fort que sigui.

Preparat superior a tots els fins avui coneguts, per a la curació radical de les afeccions i inflamacions de les genives i boca en general. Es molt recomenable i eficaç per a el arreglo de les dents, i higiene. Es el benestar general de la persona.

Dipòsit general

EMILI MONTAÑA

Piques, 3, (Barberia). — Manresa

Representant:

Josep Brunet, (a) Panxito

SECCIÓ OFICIAL

Don Joan Espinalt Oller, Alcalde Constitucional d'aquesta ciutat.

FAIG AVINENT: Que devent procedir-se al cobro del canon anyal que figura en el pressupost municipal vigent, hi havent-hi encara alguns carros sense molles que circulen sense el número degudament autoritzat per l'Ajuntament, deixant incomplides les repetides disposicions de la Alcaldia, es comina als propietaris dels esmentats carros perquè, dintre del terme de deu dies a comptar des d'avui, passin per la Dipositaria municipal a proveir-se del corresponent número, advertint als que no ho facin que, passat el terme senyalat, els hi serà imposada la multa màxima que determina la llei municipal.

Manresa 31 de Gener de 1921.

J. Espinalt.

Agencia "LA GARANTIA"

Rentistes: Si voleu col·locar be vostres capitals, comprar o vendre finques, visiteu «La Garantia».

Hi ha capitals per a prestar en primera hipoteca. Per vendre finques rústiques i urbanes a n'aquesta ciutat i heretats en el partit.

Informes: DON JOAN TORRES CREUS, procurador dels Tribunals, Arbonés, 17. — MANRESA.

SECCIÓ RELIGIOSA

Sants de demà

Sants Ignasi, Seber i Pau.

Cort de Maria de demà

A Nostra Senyora del Alba, privilegiada a la Seu.

Quaranta Hores de demà

Iglesia de Sant Pere Martre.

Hores d'exposició

Al matí, de les vuit a les onze; i a la tarda, de les quatre a dos quarts de set.

Iglesia de Sant Francisco

Les Religioses de l'Ensenyança obsequiaràn a sa lltre. Fundadora la Beata Joana de Lestonnac amb els següents cultes:

Dimecres, 2 de Febrer. — A dos quarts de set, durant la Missa Conventual, començament de la novena a la Beata. que continuarà els altres dies a la mateixa hora.

A un quart de nou, benedicció de candeles i Missa.

Dijous, 3. Festa de la Beata Joana. — De les sis a les nou, se resaràn Misses cada mig-hora, essent a les vuit la de Comunió general, amb cants eucarístics i plàtica preparatòria. A dos quarts d'onze, esposat el